

Frank bleef zwijgen, in onzekerheid over hetgeen hij doen of zeggen zou; 't was zoo zonderling, hij sprak maar hij meende niet meer alles wat hij zeide; het scheen haast of er twee menschen in hem waren; de eene, die niet uitsprak, wat hij wilde zeggen, de andere, die dacht wat hij niet wilde denken.

„Ben je nu tot iets besloten?” vroeg de dokter.

„Neen, oom, nog niet! Ik vind een pensionnaat zoo'n ellendige niveau-leerings-machine, een Procustus bed; weet u niets anders?”

„Misschien kun je haar in een familie brengen, waar zij nog wat omgang met de menschen aanleert. De keuze is dan zeer moeielijk, dat is waar! Hoe staat het met haar ontwikkeling?”

„O... ja, dat weet ik eigenlijk niet.”

„Je hebt toch wel briefjes van haar?”

„Jawel, zeker, die zijn heel netjes en correct geschreven, 't viel me zelfs op, dat ze er zoo goed uitzagen.”

„Heb je er een bij je? Ik bedoel natuurlijk een, waarin geen geheimen staan. Dat zal me misschien in staat stellen den graad van haar ontwikkeling te bepalen.”

Frank haalde uit zijn zak-portefeuille, drie briefjes.

„Geheimen zijn er volstrekt niet in. Zoo belangrijk was onze correspondentie nooit. Hier heeft u de missive, waarin zij mij mijn congé gaf!”

En hij reikte zijn oom den brief over, welken Rose Marie in den Haag had achtergelaten.

„Hm, hm! Een aardig meisjes handje, maar met veel meer karakter er in dan men er gewoonlijk in ziet,” hij las het door: Doremael van Asperen, heet zij zoo?”

„Ja oom, dat heb ik later pas gemerkt, op onze verlovingskaarten stond Gesinger, maar dat was haar stiefvader.”

„Weet je ook wat haar vader deed?”

„Hij was zeeofficier, Ma had 't er ten minste over dat het een chique familie was en dat ik me eigenlijk niet over haar had te schamen en zoo al meer.”

„Dan zal 't zijn dochter wezen, Marietje wiens portret boven zijn schrijftafel hing... Mijn God, mijn God!”

„Maar oom, wat scheelt u?” vroeg Frank en zag zijn oom aan, die 't hoofd op de hand liet vallen en diep geschokt scheen.

„Ik heb haar vader goed gekend, hij was mijn kommandant.”

„Zoo iets zei Ma ook meen ik, in der tijd.”

„Vreemd, zonderling!”

Hij stond op en ging met groote stappen de kamer op en neer.

„Dat arme kind! Had hij dat vermoed, zijn Marietje! zijn lieveling, zijn eenige! Frank, Frank wat heb je toch begonnen? Maar je wist het niet, 't is jou schuld niet natuurlijk, maar ik heb weer een groote zonde van nalatigheid op mijn geweten. Dat meisje trok me zoo aan en nu weet ik waarom, zij lijkt op hem. Ik had alles moeten doen om haar en haar zusje in beter omstandigheden te brengen. Maar ik heb me onttrokken, ik heb als een lafaard gezegd: „Dan is er niets aan te doen, arm kind!” en daaruit is alle